

روژان گودرزی
تکواندوکار نوجوان از
اینگم با نماینده رژیم
صهیونیستی روبرو
نشده، خوشحال است و
احساس غرور می کند

روز مانده تا
جام جهانی

پنجشنبه ۲۶ آذر ۱۴۰۳

ایران
۲-۰
Vs
نیوزلند

یکشنبه ۳۱ آذر ۱۴۰۳

بلژیک
۲-۰
Vs
ایران

شنبه ۶ آذر ۱۴۰۳

ایران
۳-۰
Vs
مصر

پخش زنده

لیگ برتر ایران - هفته ۱۳

شمس اذر

۱۵:۱۶

گلکهر

۱۵:۱۶

خوباهت

۱۵:۱۶

تراکتور

۱۵:۱۷

پیکان

۱۵:۱۷

پرسپولیس

۱۵:۱۸

استقلال خوزستان

۱۵:۱۸

خیبر

لیگ قهرمانان اروپا

غیرت

۱۵:۱۹

المپیاکوس

۱۵:۲۱

بایرن مونیخ

۱۵:۲۱

اسپورتینگ

۱۵:۲۳

آتلانتا

۱۵:۲۳

چلسی

۱۵:۲۳

بارسلونا

۱۵:۲۳

اینتر اکت

۱۵:۲۳

اینتر

۱۵:۲۳

لیورپول

برنامه بازی

لیگ برتر ایران - هفته ۱۳

چهارشنبه ۹ آذر ۱۴۰۳

فجر سپاسی

۱۵:۱۶

چادر ملو

۱۵:۱۶

آلومینیوم

۱۵:۱۶

سپاهان

۱۵:۱۷

مس رفسنجان

۱۵:۱۷

فولاد

۱۵:۱۷

استقلال

۱۵:۱۷

ملوان

تیتربک

افتخار کشور

در تاتامی، جایی که قدرت بازو، سرعت پا و زیرکی ذهن در نبردی لحظه‌ای به هم می‌رسند، قهرمانان تعریف می‌شوند. اما گاهی، قهرمانی نه در آخرین لحظه یک مسابقه و نه با فریاد یک هوگوی پیروزمندان بلکه در سکوت یک تصمیم شرافتمندانه و بزرگ‌تر از میدان رقابت رقم می‌خورد. روژان گودرزی، دختر ۱۷ ساله تیم تکواندوی ایران، با مسدال برنز بازی‌های کشورهای اسلامی، تنها یک امید برای کسب افتخار در وزن ۴۹ کیلوگرم مسابقات جهانی زیر ۲۱ سال نبود؛ او حامل آرمان‌هایی بود که ارزش آنها از طلا و هر گونه افتخار جهانی فراتر است. قرعه‌کشی، بازی عجیبی که سر نوشت را به مویی گسره می‌زند، او را مقابل حریفی قرار داد که ایستادن در برابرش، خود نوعی مبارزه نبود بلکه یک عقب‌نشینی از اصول و اعتقادات یک ملت بوده؛ حریفی از رژیم اشغالگر. در آن لحظه حساس، تمام فشار سال‌ها تمرین، رویای سسکوهای جهانی و چشم‌های امیدوار ملتی که به او دوخته شده بود، تنها یک سمت ترازو را نشان می‌داد اما در سمت دیگر، وزنه‌ای به مراتب سنگین‌تر قرار داشت؛ غیرت ملی، تعهد به آرمان فلسطین و پابندی به وجدانی قلمی بزرگ، از میدان مسابقه کنار کشید. این انصراف، شکست نبود؛ این یک پیروزی اخلاقی کوبنده بود. تصور کنید آن لحظه را؛ لحظه‌ای که مریبان، هم تیمی‌ها و حتی شاید خود روژان، ضریان قلبشان را می‌شنیدند. همه می‌دانستند که این تصمیم چه بهایی دارد؛ بهای از دست دادن فرصتی طلایی برای اثبات خود در بالاترین سطح؛ فرصتی که شاید تا سال‌ها دیگر تکرار نشود. اما روژان، نه تنها یک ورزشکار، بلکه نماینده روح مقاومت یک ملت است. او با انصراف خود، یک پیام واضح و کوبنده به جهان مخابره کرد؛ برای ما، حقانیت و عدالت، از هر مدالی گرانبهاتر است. این اقدام، به راستی، خود یک قهرمانی است. در جهانی که ورزش گاهی تا حد یک تجارت بی‌روح و صرافه‌فیزیکی تنزل پیدا می‌کند، روژان به ما یادآوری کرد که ورزشکار واقعی کسی است که می‌تواند ارزش‌های انسانی را در اوج رقابت حفظ کند. او به هزاران جوان ایرانی و مسلمان نشان داد که می‌توان از شهرت و افتخار شخصی گذشت تا پرچم اعتقاد را بالاتر نگاه داشت. او در کنیا، کشور میزبان مسابقات، در غیاب داور و تماشاگر، بر سکوی رفیع انسانیت و تعهد ایستاد و مدال شرافت را بر سینه آویخت.

روژان گودرزی در گفت‌وگو با تلویزیون همشهری، درباره این اقدامش صحبت کرده است. او اصل ماجرا را اینطور تعریف می‌کند: «در ایران که جدول را چیدیم، قرار بود حریف کنیایی در سید ۴ بنشینند. در کل قانون مسابقات می‌گوید که میزبان باید در سید ۴ باشد، اما متأسفانه، بعد از وزن‌کشی و وقتی داشتند جدول‌ها را می‌چیدند، نماینده میزبان را در سید ۴ قرار ندادند و جدول من عوض شد و طبق آن جدول باید در مسابقه اول با حریفی از رژیم صهیونیستی روبرو می‌شدم که حاضر نشدم با او مسابقه بدهم.»

آیا میزبان یا مسئولان برگزاری مسابقات شیطنتی کردند؟ گودرزی در جواب این سؤال می‌گوید: «قانون که مشخص است و جایگاه نماینده میزبان را مشخص کرده. اما در جواب اعتراض ما گفتند که در مسابقات قهرمانی جهان بزرگسالان فقط این قانون هست و در مسابقات دیگر می‌توانند این قانون را رعایت نکنند؛ این در حالی بود که قانون باید رعایت می‌شد. استاد هادی ساعی (رئیس فدراسیون) اعتراض کرد ولی این اعتراض مورد قبول واقع نشد.»

روژان لحظه سختی برای تصمیم‌گیری داشت. به هر حال او ماه پیش در ریاض و از سر بدشانسی فینال بازی‌های کشورهای اسلامی را از دست داده و روی سکوی سوم رفته بود و حالا در کنیا می‌خواست مدل خوش‌رنگ‌تری صاحب شود و برای رسیدن به این هدف هم خیلی تلاش کرده بود. گودرزی از لحظاتی که باید تصمیم می‌گرفت، صحبت می‌کند: «اولش خیلی ناراحت بودم که نمی‌توانم مسابقه بدهم، به هر حال خیلی تلاش کرده بودم، خیلی وزن کم کرده بودم، خیلی انتخابی زده بودم تا به اردوی تیم ملی و این مسابقات برسم، ولی در کنارش به این فکر کردم که آنها این همه با ما و مردم فلسطین دشمنی دارند، اینقدر ما و بقیه را اذیت کردند؛ بهتر است که مسابقه ندهم و انصراف بدهم. من می‌خواستم مدالی که در کشورهای اسلامی به برنز تبدیل شد، در کنیا طلا شود، ولی به دلیل همین ظلم‌هایی که می‌کنند و کارهایی که انجام می‌دهند، تصمیم گرفتم مسابقه ندهم و الان خیلی خوشحالم که مسابقه نادم و افتخاری شدم برای کشورم.» گودرزی از حمایت فدراسیون و آینده خودش می‌گوید: «مسئولان فدراسیون خیلی تلاش کردند جدول عوض شود و حریف کنیایی سید ۴ بنشیند ولی نشد. آنها از نظر روحی هم خیلی حمایت کردند. صددرصد در مسابقات بعدی یک مدال خوب می‌گیرم.»